

THREE BLADES. ONE GILLETTE.

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

TATLONG TALIM. ISANG GILLETTE.

THE FAMILY · 04

Lahat ng tunay nating pag-aari — walang ingay, walang kamalayan — ay sumusulong pa rin.

Tulad ng panahon.

Hindi ito nagtatanong. Hindi ito nagbababala.

Dumarating ito.

May pangalan ito: Tadhana.

May isang lalaking minsang nagpasyang aalalahanin siya.

Hindi lamang sa kanyang lugar. Hindi pansamantala.

Para sa sangkatauhan.

Iisa ang kanyang pagkakataon.

Isang hapon sa Amerika, dinampot niya mula sa lupa ang isang itinapong talim.

Iba ang nag-imbento ng takip ng bote.

Iba ang nakita niya.

Hindi niya pinahusay ang isang produkto.

Muli niyang isinulat ang isang kilos.

Naging sistema ang pag-aahit.

Naging itinatapon ang talim.

Naging permanente ang pangalan.

Kapag binibili ng mga tao ang produkto,

binabanggit nila ang kanyang pangalan.

King Camp Gillette.

Mason.

May-akda ng “The Human Drift”, 1894.

Ang aking ama.

Anak ng isang minero at ng isang marangal na ina.

Pinalaki nang may pag-aaruga. Hinubog nang walang hangganan.

Sa edad na 12, kinatatakutan na siya ng matatandang lalaki.

Hindi dahil marahas siya —

kundi dahil hindi siya nag-aatubili.

Isang gabi, papunta sa sinehan,

sinalakay siya ng isang grupong mas matanda sa kanya.

Nag-iisa.

Walang matatakbuhan.

May nakita siyang talim ng pang-ahit sa lupa.

Dinampot niya ito.

Minarkahan niya sa mukha ang isa sa kanila.

Nagtakbuhan sila.

Hindi kailanman umalis ang sandaling iyon.

Pagkaraan ng labing-apat na taon:

120 kandidato.

Iisang puwesto.

Pumangatlo siya.

Nakipagtawaran ang unang dalawa.

Hindi siya.

Pumasok siya sa Gillette Italia.

At nanatili nang 40 taon.

Pagkatapos ng pagreretiro, walang nagbago.

Pinahihinto pa rin siya ng mga tao sa kalye.

Nakikilala pa rin siya.

Hindi sa kanyang pangalan.

Sa kung ano ang kanyang kinakatawan.

Frega.

Ang lalaki ng Gillette.

Ang talim.

Tuwing Lunes, maaga siyang umaalis.

Tuwing Biyernes, bumabalik siya.

Hindi kailanman nagreklamo.

Hindi kailanman nagpaliwanag.

Siya ang aking ama.

Isang araw, sinabi niya sa isang tao na ako lamang ang anak na tunay na kamukha niya.

Nalaman ko iyon pagkaraan ng maraming taon.

Iyon ang kanyang paraan.

Walang mga pahayag.

Direksiyon lamang.

19 taong gulang ako.

Serbisyong militar.

Pumasa sa eksamen ng pulisya.

Nakipagkita siya sa akin sa Naples, Mayo 1985.

Hindi iyon pagkikita ng mag-ama.

Hindi iyon tungkol sa trabaho.

Iba iyon.

Iisang tanong ang itinanong niya sa akin:

“Ano ang gagawin mo sa buhay mo?”

Walang pamimilit.

Walang payo.

Iyon lamang.

Pitong araw ang ginugol ko.

Pagkatapos ay pumasok ako sa isang consortium na kaugnay ng Gillette.

Pinakamababang posibleng puwesto.

Nagsisimula ka sa ibaba
kung gusto mong makita ang tuktok.
Labingwalong taon.
Naabot ko ito.
Pagkatapos ay may nagwakas.
Hindi ang pera.
Hindi ang posisyon.
Ang interes.
Kaya umalis ako.
Muli niya akong nakita, nang sarilinan.
Retirado na.
Hindi niya ako sinubukang pigilan.
Sinabi niyang nauunawaan niya.
Alam na niya noon pa na mangyayari ito.
Dahil katulad niya ako:
hindi mahulaan.
Laging patungo sa isang bagay na mas mabuti.
Nobyembre 30, 2003.
Iniwan ko ang aking inang Gillette.
Ngunit hindi nawala sa akin ang DNA.
Tatlong kuwento.

Tatlong sandali.

Ito ang ikaapat.

Masonerya mula 1993.

Pythagoras.

Esoterikong disiplina.

Kumukuha ka ng hilaw na bato

at ginagawa mo itong isang bagay na kayang magpasan ng bigat.

Hinahasa ng isip

ang pinakakain ng puso.

Naging internasyonal na manager ako.

Nilibot ko ang mundo.

Labingwalong taon pa.

Pagkatapos ay isang araw

nagsimula akong magsulat.

Hindi isang aklat.

Hindi dalawa.

Hindi sampu.

Hindi limampu.

Hindi sandaan.

Mahigit 1600.

Tumigil na ako sa pagbilang.

Gusto kong makilala.

Ngunit hindi ako nagbebenta ng mga aklat.

Nagbibigay ako ng daan.

Hindi alam ng sistema kung saan ako ilalagay.

Ang isang malayang may-akda na ipinamimigay ang lahat ay hindi isang kategorya.

Isa itong problema.

Hindi ko inaatake ang sistema.

Mas masahol ang ginagawa ko.

Inaalisan ko ito ng halaga.

Binabasa nila ako.

Ngunit hindi nila ako mapamahalaan.

Hindi nila ako mapresyuhan.

Hindi nila ako maikahon.

Hindi ako makokontrol.

Wala akong presyo.

Dahil wala akong ibinebenta.

Hindi kailanman inaasahan ang tadhana.

Tulad ko.

Ngunit umiiral ito.

At patungo pa rin ako rito.

Nando